

Що б таке зламати?

На одній маленькій планеті, яку деякі зірвиголови об'їжджають навіть на велосипеді, є маленьке королівство. Розташоване воно десь між тридев'ятим царством і тридесятим панством. Гектарів у цього королівства небагато, усього кілька соток, і на карті світу воно позначене лише крапкою. Такою крихітною, що прочитати назву не може ні Король, ні Головний Радник пан Етикетус — навіть за допомогою лупи.

Але все-таки це королівство цілком нормальне. У ньому є замок, піддані, гаряча вода, кілька тролейбусних маршрутів і, звичайно ж, Принцеса. Та сама, якій одного разу запало в голову влаштувати ремонт.

Здається, це було у вівторок, найкращий день для ремонтів — так вирішила Принцеса. Тільки вона

не знала, що саме ремонтувати. Принцеса обійшла замок чотири рази. Стіни стояли міцно. Вежі сяяли свіжою штукатуркою. Зубці були цілі до цеглинки — сусідні королі давно вже не нападали. На даху блищала нова черепиця. Труби диміли справно. Годинник над парадним входом цокав хвилина у хвилину. Рів ніде не протікав. Навіть із крана на кухні не капало.

«Що ж робити?» — подумала Принцеса й зателефонувала до майстерні з ремонту.

— Добрий день, — сказала вона. — Що б нам таке поремонтувати?

— А де ви живете?

— У замку.

— Та ж нічого у вас ремонтувати, усе до ладу, перевіряли нещодавно, — відповіли їй.

Тоді Принцеса зрозуміла, що спочатку треба щось зламати, і зателефонувала до майстерні з ламання.

— Добрий день, — сказала вона. — А що ви можете поламати?

— А де ви живете?

— У замку.

— Панночко, ви при своєму розумі? Нам Король таке потім влаштує! Усі кістки переламась! Не будемо ми у вас нічого ламати, — і в майстерні кинули слухавку.

Принцеса чхнула й розревілася. Ревти вона пішла на найвищу вежу, щоб ніхто не побачив. Вона плакала доки не затопила вежу до другого поверху.

Мобілка дзвонила знову й знову та повідомляла свіжі новини. Кількість королівств на Землі весь час змінювалася.

— Так мені ніколи всіх принцес не перелічити... — зітхнула Принцеса.

— Не засмучуйтеся, Ваша Високосте! Я знаю хорошу штуку, — зметикував Звіздар і намалював на стіні дві хвилясті лінії: «≈». — Цей знак означає «приблизно».

Принцеса зраділа й дописала перед дев'яносто сімома «≈».

— Ура! А то я геть змучилася з цими принцесами. Але хоч рахувати до ста дев'яноста чотирьох навчилася.

— Це ще нічого. На зоряному небі я вас... Я вас не те що до ста дев'яноста чотирьох рахувати навчу — до тисячі, до мільйона, до ста тисяч секстильйонів!

І відтоді Принцеса почала ходити на заняття до королівської обсерваторії. Вона пропускала їх хіба тоді, коли ніч видавалася хмарною або коли Король влаштовував феєрверки.

— Шість квінтільйонів сорок вісім квадрильйонів сто тисяч трильйонів п'ятдесят сім мільйонів триста вісімдесят дев'ять тисяч двісті двадцять один, — записав Звіздар у блокноті на останньому занятті, щоб не забути, до скількох уже навчилася рахувати Принцеса.

КАСКА про рибні бутирьброди помідори

Одного чудового дня Принцеса нарешті дописала у своєму зошиті в косу лінію всі літери від «а» до «я».

— Ура, тепер я письменниця! — оголосила вона.

— Перепрошую, Ваша Високосте, але говорити, що ви письменниця, поки зарано, — зауважив Головний Радник.

— Це чому ж? — обурилася Принцеса. — Я вже всі букви навчилася писати. Тож я — письменниця.

— Письменники — це такі люди, які не тільки вміють писати, але ще й вигадують історії.

— Які це?

— Наприклад, детективи або про піратів. Або хоча б про нас із вами.

— Потоп! — прибiг iз криком Король. Босонiж i в пiдвернутих панталонах, якi все одно трохи намокли. — Що ти накоїла? Тепер на ремонт цiєї вежi менi доведеться витратити пiв казни!

— Не треба! — зраділа Принцеса. — Я сама все побiлю й пофарбую!

Вона втерла сльози, наділа фартух, узяла з ванної кiмнати фен i пішла сушити стiни. «Ось висохнуть, — думала Принцеса, — потiм пiдшліфую, де треба, а там i до фарбування справа дiйде».

I вона загадала Головному Радниковi купити найкращий у свiтi набiр олійних фарб i малярських пензликiв.

Дев'яносто сiм з половиною принцес

Замок у королiвствi був останньої моделi, тому кабiнет Короля мав потаємну кiмнату. Король ховався там вiд надокучливих вiдвiдувачiв. Або робив те, що роблять зазвичай у потаємних кiмнатах — малював на стiнах. Але не якiсь дурниці.

У вiльний вiд основної роботи час Король дiставав з комiрчини драбину, кольоровi олівцi й малював величезну карту свiту. Виходило гарно-прегарно! Синi моря й океани, рiзнокольоровi королiвства, пiратські кораблi та стiни фортець. Тiльки поки що це був секрет. Ось коли Король закiнчить, тодi вiн усiх як скличе...

— Ой, як чудово! — раптом пролунало в нього за спиною.

З несподiванки Король аж олівець зламав. I хотiв запустити ним у нахабу. Це ж треба, увесь сюрприз зiпсувати!

— Ваша Татусевосте, це неймовiрно гарно!

Роздратований Король спустився з драбини. Принцеса, нiби нiчого й не сталося, стояла в дальньому кутку й розглядала карту.

— Тобi справдi подобається? — запитав Король.

— Звичайно! У вас о-о-отакенний таланти!

— Годi вже... — зниковiв Король i майже перестав сердитися на дочку.

Принцеса не вiдводила очей вiд карти. Вона роздивлялася, як там паслися справжнi слони й жирафи, вивергалися вулкани, ширяли небом лiтаки i працювали в полях селяни.

— Тер-ра-лі-ко-пер-сі... — Принцеса спробувала прочитати вигадливу назву королiвства. Але не змогла.

— Це латина, — пояснив Король. — Її нiхто, крiм придворного аптекаря, не знає.

Але Принцеса навiть без назв зрозумiла, що у свiтi є ще багато iнших королiвств.

— І в кожному своя принцеса?
— Не в кожному. У половині з них, — уточнив Король. — А в другій половині — принци. Щоб було за кого заміж виходити.

- Тож я не одна принцеса на світі?
- Таки так. А я — не єдиний король.

Принцесі закортіло дізнатися, скільки ж іще таких принцес.

— Раз, два, три, чотири, п'ять... — почала вона рахувати королівства. — Тридцять два, тридцять три... А ось це я вже рахувала чи ні?

- Не знаю. Почни спочатку.
- Раз, два, три, чотири... сорок сім, сорок дев'ять.
- Ти сорок восьме пропустила.

Довелося знову починати. А потім знову й знову. Аж поки Принцеса не перелічила без помилки всі до кінця:

- ... дев'яносто вісім, дев'яносто дев'ять, сто!
- А далі?
- А далі я не вмію.

— Так, сто — це не жарти, — погодився Король. — А в мене саме обідня перерва закінчується. Далі рахувати не можу, працювати треба.

Принцеса засмутилася.

— Я тобі Звіздаря на допомогу покличу. Він понад усе полюбляє рахувати.

— Ваша Величносте! — пролунав голос Головного Радника.

— Так-так, я вже йду, — Король поспіхом накинув мантию й пішов працювати.

Невдовзі в потаємній кімнаті з'явився Звіздар. Рахункова вправність у нього нівроку, і разом із Принцесою вони швидко порахували всі королівства.

— Сто дев'яносто чотири! — закінчила Принцеса.
— А якщо поділити на два — буде дев'яносто сім, — зробив висновок Звіздар. — Отже, у світі є ще дев'яносто шість принцес.

— Так, і я — дев'яносто сьома! — погодилася Принцеса і, щоб не забути, записала цифру в блокноті.

Тут у Звіздаря задзвонила мобілка.

— Останні новини: в одному королівстві лицар переміг дракона, — повідомили в слухавку. — За це тамтешній король подарував йому пів царства й віддав свою дочку за дружину.

— Королівств стало на одне більше, — полічив Звіздар.

— Тоді дев'яносто сім з половиною, — виправила Принцеса цифру.

Пролунав ще один дзвінок.

— Алло! Екстрене повідомлення! Один король одружився з королевою по сусідству, і вони об'єднали свої володіння!

— Знову сто дев'яносто чотири! — повідомив Звіздар. Принцеса перекреслила виправлену цифру й написала над нею колишню.